קובץ לימוד

דידן נצח!

Relive Hei Teves
through learning
the Rebbe's Sichos

PART 1

הוא בחיים

VAAD TALMIDEI HATMIMIM
Rabbi Tzvi Hirsh Altein
Rabbi Berel Bendet
Rabbi Yossi Bendet

MIVTZA DIDAN NOTZACH
Chonon Fischer
Mendel Gancz
Moshe Goldshmid
Mendel Wolf

HANDBOOK
Moshe Goldshmid
Mendel Wolf

LAYOUT & COVER DESIGN
Mendel Treitel

The sichos in this booklet are reprinted here courtesy of Vaad Hanochos B'Lahak.

פתח דבר

This Hei Teves marks forty years since Didan Notzach in 5747, when Agudas Chassidei Chabad emerged victorious in the trial over the Frierdiker Rebbe's library. Chassidus explains, based on the Chida's pirush on "והימים האלה נזכרים ונעשים," that when we celebrate a Yom Tov, the giluy of the original day shines again. Chazal teach that after forty years a talmid can come to דעת רבו, a fuller understanding of his Rebbe's words. As bochurim around the world prepare for Hei Teves, we return to the Rebbe's sichos to understand what he asked of Chassidim then and what those words mean to us today.

At the Yud-Beis Tammuz farbrengen of 5745, the Rebbe spoke publicly for the first time about the seforim taken from the Frierdiker Rebbe's library. The Rebbe spoke of each sefer as part of the Frierdiker Rebbe's very life. Its return was a matter for every Chossid. As the case went on, the Rebbe called on Chassidim to add in simcha and in hafatzas hamaayanos chutzah.

The Vaad Hatmimim's three-week *Mivtza Didan Notzach* follows the story of Hei Teves through the Rebbe's sichos, with weekly kovtzim and magazines to accompany the learning. We begin with הוא בחיים and continue with ופרצת, ותחי רוח יעקב אביהם, and נזכרים ונעשים.

In Maslul Alef, bochurim learn the weekly sicha and answer the accompanying questions. This week's quota, pp. 15-23, opens with the Rebbe's explanation of why the library belonged to Agudas Chassidei Chabad. The Rebbe then applies "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" to the

Frierdiker Rebbe himself, who is alive now, here in this world. His Chassidim learn his Chassidus, fulfill his takanos, and carry on his work. As Lubavitch grows, the Rebbe explains, the Frierdiker Rebbe becomes more alive and active from year to year.

In Maslul Beis, bochurim read the daily quota and answer its questions. This week's seven daily quotas cover the full Likkut, pp. 11-38.

The kovetz opens with an English introduction that gives the background to each section, from the Frierdiker Rebbe's efforts to build and preserve the library to the Rebbe's horaos for 770 and Kfar Chabad. The Likkut itself—prepared by Vaad Hanachos B'Lahak—follows, bringing together the five sichos from Tammuz 5745 and arranging them by topic. The quotas for both maslulim are printed in the back, with the questions for chazarah under the corresponding day's learning.

May this mivtza lead to an increased emphasis in learning the Rebbe's Torah that continues well beyond Hei Teves. On Hei Teves 5747, the Rebbe said that our efforts should hasten the time when we will truly say "עוד יוסף חי" and "ותחי רוח יעקב אביהם." May we soon see the fulfillment of "הקיצו ורננו שוכני עפר," with the coming of Moshiach now.

Vaad Talmidei Hatmimim Haolami

Background

OPENING (P. 11)

In the months before Tammuz 5745, rare seforim began disappearing from the Frierdiker Rebbe's library at 770. After efforts to recover them privately fell short, the Rebbe spoke about the matter publicly at the Yud-Beis Tammuz farbrengen. This likkut arranges the five sichos on the seforim from that month by topic.

THE LIBRARY OF LUBAVITCH (PP. 11-14)

After the Soviets seized the earlier collections, the Frierdiker Rebbe began rebuilding the library. In Riga, he placed notices in Jewish newspapers asking for books and documents for the *Bibliothek Lyubawitch*. The collection held original ksavim of the Rebbeim, rare works of Chassidus haklalis, and tens of thousands of seforim in all areas of Torah. He opened it to Torah scholars and to bibliographers, including non-Jewish researchers studying rare editions.

WHAT THE LIBRARY MEANT TO THE FRIERDIKER REBBE (PP. 14-15)

Still in danger after his release in Tammuz 5687, the Frierdiker Rebbe told Soviet officials he would leave for Riga only if he could take all the seforim

and ksavim. The Rebbe recalled asking after his chasunah for seforim the Rebbe Rashab's tzavaah had set aside for his granddaughters' husbands. The Frierdiker Rebbe kept even those in the library.

THE LIBRARY BELONGS TO AGUDAS CHASSIDEI CHABAD (PP. 15-18)

In 5698, the Frierdiker Rebbe directed that the library be registered to Agudas Chassidei Chabad of America. His 1946 letter to Dr. Alexander Marx reaffirmed its ownership and became central to the trial. The other side claimed he had written this only to get his own library out of Poland. The Rebbe pointed out that a private collection was easier to take out. He cited the Rambam's prohibition against creating the impression of a second witness, even to recover money rightfully owed. For a Nasi Yisroel, he added, a false statement would also be a chillul Hashem.

CHILLUL HASHEM AND BIZAYON HARAV (PP. 18-19)

In Yoma, Rav says that even delaying payment to a butcher could be a chillul Hashem for someone of his stature. The Rebbe explained that the claimant was judging the Frierdiker Rebbe by his own standards, despite the אין ערוך between them. Whatever the speaker intended, the claim suggested that the Frierdiker Rebbe had knowingly written something untrue to get the seforim out of Poland. The Rebbe said that giving people such an impression of a Nasi Yisrael was itself a chillul Hashem. The accusation also dishonored the Frierdiker Rebbe, making it a bizayon harav.

"HU BACHAYIM" – "YATIR MIBECHAYOHI" (PP. 19-21)

Thirty-five years after the histalkus, the Rebbe applied the Gemara's words about Yaakov Avinu, "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים," to the Frierdiker Rebbe, whose Chassidim learn his Chassidus and fulfill his takanos. He drew on *Iggeres Hakodesh* 27, written after the histalkus of Reb Mendel Horodoker, to explain "יתיר מבחיוהי." Lubavitch was the Frierdiker Rebbe's whole life.

As it grows, the Rebbe said, the Frierdiker Rebbe himself becomes more alive and active in this world.

AFTER THE HISTALKUS (PP. 22-23)

Among the seforim eventually recovered were volumes that had been on the Frierdiker Rebbe's desk on Yud Shevat 5710. The Rebbe explained that a tzaddik draws on his seforim for hisbonenus in emunah, yirah, and ahavah. Taking a sefer was like tearing away a piece of the Frierdiker Rebbe's life rachmana litzlan. Even a valid claim of yerushah, he added, would require a beis din, an appraisal, and the heirs' agreement.

"HOLY STONES SCATTERED IN THE STREETS" (PP. 24-25)

The Rebbe recalled how the heirs of the Tzemach Tzedek and the Rebbe Maharash had treasured their seforim and learned from them. Now seforim from the library were being offered to the highest bidder, with their connection to the Frierdiker Rebbe used to raise the price. Each resale made them harder to trace.

THE BAAL SHEM TOV'S SIDDUR (PP. 25-26)

The Frierdiker Rebbe rarely let anyone touch the Baal Shem Tov's Siddur, and then only after proper preparation, including mikveh. He had the Rebbe photograph every page and keep the copies in a bank safe so even a single page could be identified. After the theft became public, bochurim learned b'chavrusa in the upstairs hallway at night to watch over the room where he kept it.

STEALING OUT OF NEED AND STEALING FOR PROFIT (PP. 26-27)

The Rebbe quoted Mishlei about stealing out of hunger, "כי יגנב למלא נפשו ירעב," and pointed to an illustrated manuscript Haggadah that had already

been resold for about twice what the buyer paid. The first sale brought in enough, the Rebbe said, for the seller and his family to live off the interest. Yet the seller kept selling more seforim.

UNTIL THE SEFORIM WERE RETURNED (PP. 26-27)

Those taking the seforim chose a time when they expected to go unseen, yet people saw them leave. The Rebbe pointed to the timing of the removals around Yud Shevat and their coming to light around Yud-Beis Tammuz, as well as changes in health he associated with the removals and returns. He described these mofsim as coming בחסד וברחמים, in keeping with the Frierdiker Rebbe's hanhagah.

THE ROLE OF AGUDAS CHASSIDEI CHABAD (PP. 27-28)

The Rebbe met with Agudas Chassidei Chabad on Rosh Chodesh Tammuz. He later pointed to the deed putting all of 770, including the Frierdiker Rebbe's apartment, in its name. He placed responsibility for recovering the seforim with its Vaad, as the library's owner. In Menachem Av, Agudas Chassidei Chabad filed suit in federal court and sought to stop further sales.

SEFORIM THAT HAD ALREADY BEEN SOLD (P. 29)

The Rebbe asked Chassidim to publicize that the seller had no right to offer the seforim. Anyone who had unknowingly bought one was to return it at once. Through Agudas Chassidei Chabad, Chassidim undertook to repay the full price upon presentation of the bill of sale.

EVERY SEFER A "LIVE BOMB" (PP. 29-31)

The lower waters, Chazal teach, weep because they want to be before the King. The Rebbe applied this all the more to a sefer that was part of the Frierdiker Rebbe's life and had been taken from its place. In its rightful place the sefer was a "sweet apple." Taken without permission, it was a "live bomb."

PAYING THE PERSON WHO TOOK THE SEFORIM (PP. 31-32)

Paying even a perutah to the person who took the seforim would assist him, the Rebbe said, even if the buyer meant to return them. The seller was to give back the proceeds so buyers could be reimbursed. The way the seforim were recovered had to accord with the Frierdiker Rebbe's ratzon.

BEIS AGUDAS CHASSIDEI CHABAD – OHEL YOSEF YITZCHAK (P. 33)

The Frierdiker Rebbe had given 770 the name *Beis Agudas Chassidei Chabad*. The Rebbe explained the addition of *Ohel Yosef Yitzchak*, especially for the floor where the Frierdiker Rebbe had lived, by pointing to the Mishnah. Each seder and masechta has its own name under the general title *Mishnah*.

A KOLLEL IN THE FRIERDIKER REBBE'S APARTMENT (PP. 33-35)

The kollel began in 5722 in the ezras nashim at 770. The Rebbe wanted the yungeleit to continue the Torah and tefillah of the Frierdiker Rebbe's apartment, with an emphasis on his Torah and the daily Rambam. He said to invite them, give them the keys, and let them use the kitchen for tea so they could stay and learn.

OHEL YOSEF YITZCHAK IN KFAR CHABAD (PP. 35-36)

The Frierdiker Rebbe helped establish Kfar Chabad in 5709 and sent a Sefer Torah with Reb Avraham Pariz. In 5745, the Rebbe called for an *Ohel Yosef Yitzchak* there for davening and learning, with a library covering all areas of Torah. The local kollel was to begin learning at once in temporary quarters under the same name.

STRENGTHENING THE NEIGHBORHOOD (PP. 36-37)

The Rebbe had urged Chassidim to stay in Crown Heights when Jewish families were leaving in the 5720s. In 5745 he called for decent, affordable housing around 770 and in Kfar Chabad, citing "דירה נאה מרחבת דעתו של אדם." He asked for an urgent meeting to plan repairs and new construction so families could learn and spread Yiddishkeit and Chassidus with menuchah and harchavas hadaas.

CONCLUSION (P. 38)

The Rebbe applied the Gemara's teaching about the shuls and batei midrash of Bavel to 770, the gematria of "פרצת." He spoke of 770 coming to Eretz Yisroel on "ענני שמיא," together with its seforim and ksavim. There, the learning of Nigleh and Chassidus would continue, leading to learning Torah from Moshiach himself.

מה זרעו בחיים אף הוא בחיים

ליקוט משיחות י"ב תמוז והתוועדויות שלאח"ז ה'תשמ"ה

— ע"פ רשימת השומעים בלתי מוגה —

נמצאים אנו בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות, עד כדי כך, שאירע לדאבוננו, מקרה חמור ביותר, אשר אף א' לא הי' יכול לשער שעלול לקרות דבר כזה:

בתקופה האחרונה נכנסו אחדים לספריית ליובאוויטש — ספרי' שהוקמה וטופחה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — ולקחו משם ספרים.

אלו שנכנסו לשם, שיערו, שיצליחו להתחבא ואף א' לא ידע מאומה. אבל כאן התערב כ"ק מו"ח אדמו"ר, והראה "מופת" — שבעת שיצאו משם, הבחינו בהם וראו אותם בני־אדם!

שנים מהם — החזירו כבר כל מה שלקחו; אבל עדיין ישנו מי שלא החזיר מה שלקח, ובשלב זה (עכ"פ) — אין בדעתו להחזירם, ולא עוד, אלא שמטכס עצות ותחבולות כיצד יוכל לקחת ספרים נוספים, תוך כדי טענה שיש לו זכות תביעה על חלק מהספרים, בתור ירושה.

ובכן, יש להבהיר שהטענה על זכות ירושה — מושללת לחלוטין, וחסרת כל יסוד, כדלקמן.

ספריית ליובאוויטש — לתפארתה של התנועה

ספריית ליובאוויטש — שהוקמה וטופחה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר — מהוה אוצר בלום, בעל ערך רב וחשיבות רבה:

ביחס לחסידות חב"ד — שיש בה את כל הספרות דתורת חסידות חב"ד, כולל ובמיוחד — גוף כתבי־יד קודש של כל רבותינו נשיאינו.

ביחס לחסידות הכללית — ספרות החסידות הכללית, כולל ובמיוחד — ספרים וכתבי חסידות יקרי־ערך, ולדוגמא: סידורו של הבעש"ט.

ביחס לתורה בכללותה — עשרות אלפי ספרים בכל מקצועות התורה, כולל — ספרים עתיקים ונדירים ביותר, שיש להם ערך רב וחשיבות רבה מבחינה ביבליוגרפית.

ובכן: על כוונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביסוד הספרי' — יכולים להעיד אלו ששמעו זאת מפיו, שאמר בפירוש שרצונו להקים ספרי' לטובת הציבור והכלל, דהיינו, כאשר מישהו עוסק בחקר ספרות תורנית — יוכל להכנס ולעיין בספרים הנמצאים בספרי' זו.

ואכן, כך היו הדברים בפועל ממש — עוד בהיותו במדינה ההיא, ועאכו"כ לאחרי בואו למדינה זו:

ישנם כמה וכמה אנשים אשר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכניסם לספרי' שהיתה בלעניגראַד, והראה להם את הספרים שהיו נחוצים להם לבירור הענין שעסקו בו,

אלא שבמדינה ההיא היתה אפשרות זו מוגבלת ביותר, מפני הפחד שלא יוודע אצל השלטונות כו' — שמפני זה היתה צ"ל זהירות גם מאנשים שעליהם לא הי' מקום לחשד של מסירה, שכן, אפילו בנוגע לחנני' מישאל ועזרי' איתא בגמרא[1] "אילמלי נגדוה כו'".

אמנם, לאחרי בואו למדינה זו — נתאפשר לכ"ק מו"ח אדמו"ר להגשים את הכוונה והתכלית ביסוד הספרי' באופן רחב, ואכן, ביקרו רבים בספריית ליובאוויטש כדי לעיין באותם ספרים שהיו נחוצים להם לבירור הענין שעסקו בו.

[מובן וגם פשוט הטעם לכך שדבר זה לא הי' באופן של פירסום לרבים — כדי שלא יבוא "אספסוף" כו', שכן, ספרי' זו נועדה לשמש אנשים שעסקו בחקר ספרותי, ולא כדי למלא את "יצר הסקרנות" אצל כל מי שרוצה לראות את הספרי'].

ויש להוסיף בזה:

בין אלו אשר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכניסם לספרי' — היו גם כאלו שלא באו כדי לברר ענין בתורה, נגלה דתורה או תורת החסידות, כי אם גם בבליוגרפים שעסקו בחקר בביליוגרפי', ומהם — הרחוקים מיהדות, ולהבדיל — אפילו גוים, גם להם ניתנה רשות הכניסה לספרי' כדי שיוכלו להפיק תועלת בחקר הענין שעוסקים בו, וזאת — אף שמדובר אודות ענין שאין לו קשר ושייכות, לכאורה, לתורה ויהדות.

ויתירה מזה: בספרי' נמצאו גם ספרים של אוה"ע כו'.

[בלעניגראַד הי' חסיד אחד, קנאי, שראה בספרי' ספר מסויים, שלפי דעתו, לא הי' מקומו שם... ומבלי לשאול שאלות, עשה מעשה של

---

1) כתובות לג, רע"ב.

קנאות [בחשבו שמתנהג כפינחס... שלא שאל שאלות, בידעו כיון שזוהי "הלכה ואין מורין כן"[2] — והשליך את הספר לאש! כאשר נודע הדבר לכ"ק מו"ח אדמו"ר — לא היתה דעתו נוחה מהנהגה זו, הנהגה של "חסיד שוטה"... ולא עוד, אלא שקיבל "פסק" על מעשה זה!

אך למותר להסביר שמכיון שכ"ק מו"ח אדמו"ר החזיק בספרי' ספרים כאלו — בודאי הי' לו הסבר וביאור ע"פ תורה כו'. ואין כל נפק"מ אם יודעים אנו מהו הביאור וההסבר אם לאו.

נזדמן לי לשאול אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר שאלות בנוגע לכמה ענינים תמוהים כו'. לפעמים קבלתי מענה, ולפעמים — העלה חיוך על שפתיו למשמע השאלה ולא השיב מאומה. דבר אחד יכולני לומר — ששאלות אלו לא הטרידו את מנוחתי ("די קשיות האָבן ניט געשטערט מיין שלאָף"), בידעי בביטחה שמכיון שזוהי הנהגתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, יש לו בודאי יסודות מוצקים!].

ויש לומר ההסברה בזה — בפשטות:

מטבע הדברים שספרי' כזו מעוררת רושם רב והתפעלות רבה אצל כל מי שמבקר בה לצורך מחקר ספרותי, ומביאה לידי רגש של כבוד והערצה ביחס לגוף או התנועה אליהם שייכת ספרי' יקרה זו.

וזו היתה כוונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביסוד ספרי' זו, אשר, נוסף לכך שתשמש את אלו העוסקים בלימוד ובירור עניני התורה, הן נגלה דתורה והן תורת החסידות, הנה עוד זאת, יהי' עצם קיומה של הספרי' דבר שיביא לידי קידוש השם, וקידוש שם ליובאוויטש, לכל באי עולם, הן יהודים והן אינם־יהודים להבדיל, בידעם שתנועת ליובאוויטש יש לה ספרי' יקרה ונדירה כזו.

וכאמור, דבר זה מביא לידי רגש של כבוד והערצה כו' לתנועה זו, וכתוצאה מזה — באה ההתעוררות להתקרב יותר לתנועה זו, דבר הבא לידי ביטוי בהוספה בכל עניני טוב — הוספה בקיום התורה ומצוותי' אצל בנ"י, והוספה בקיום שבע מצוות בני־נח אצל אוה"ע, שכן, תפקידה של תנועת ליובאוויטש היא — להפיץ תורה ויהדות אצל כל בנ"י, ולהפיץ את אור הקדושה בעולם כולו, ובלשון הכתוב[3]: "נתתיך לאור גוים".

---

2) ראה סנהדרין פב, א.

3) ישעי' מט, ו.

לאור כהנ"ל, דבר ברור הוא שלא שייך כאן כל המושג של ירושה — מכיון שספרי' זו אינה רכוש פרטי, כי אם, ספריית ליובאוויטש, ספרי' שנועדה לטובת הציבור והכלל, לתפארתה של תנועת ליובאוויטש.

חשיבותה של ספריית ליובאוויטש — בעיני מייסדה

גודל התועלת שבספרי' זו לטובתה של תנועת ליובאוויטש, היא גם הסיבה להשתדלותו והתמסרותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בכל הקשור לספרי' — כפי שניתן ללמוד מהעובדות דלקמן:

א) השתדלותו המיוחדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר ברכישת ספרים, תמורת סכומים גדולים — שחלקן העיקרי נאסף ע"י חסידים — גם בזמנים שבהם הי' המצב הכלכלי קשה מנשוא (כידוע בדברי הימים ההם).

ב) בקשר ושייכות לחג הגאולה י"ב־י"ג תמוז:

כאשר בעל הגאולה יצא לחפשי וחזר לביתו בלעניגראַד, הודיע ראש מטה הנ.ק.וו.ד. — שהי' צורר היהודים, ושנא במיוחד את בעל הגאולה — שלמרות שהוחלט במוסקבה על שחרור וגאולה, עדיין נמצא הוא, בעל הגאולה, תחת רשותו, ובמילא, שידעו כולם שעוד ידו נטוי'.

ואכן ידעו שכל יום שנמצאים תחת רשותו — מהווה הדבר סכנת נפשות לו ולבני ביתו, ובמילא, יש צורך לעזוב את המקום בהקדם הכי אפשרי.

ואעפ"כ, כאשר אמרו שלא יתנו לקחת חלק מהספרים והכתבים — הודיע בעל הגאולה באופן חד־משמעי שבדעתו לנסוע עם בני ביתו ביחד עם כל הספרים וכל הכתבים, ואם לאו — לא יסע!...

ואכן, לקח עמו את כל הספרים וכל הכתבים, ועד שהם עצמם הוכרחו לסייע בזה, וכך הגיעו כל הספרים והכתבים בשלימות — לריגא, ומשם — למקומות שלאח"ז, כידוע ומפורסם[4].

ג) כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע כתב בצוואה שלו[5], שספרים מסויימים נותן לנכדותיו, כדי שיתנו לבעליהן ללמוד בהם — כפי שמפרט בדיוק איזה ספרים לתת לכל אחת מהן.

משך זמן — לא ידעתי ע"ד צוואה זו, אמנם, כשנודע לי (לאחרי

---

4) ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 1066.

5) נדפסה באגרות־קודש שלו ח"ב ס"ע תתקה ואילך.

החתונה) — לא התביישתי, ונכנסתי לכ״ק מו״ח אדמו״ר, ושאלתי ע״ד אותם ספרים מסויימים, אשר, ע״פ צוואה זו, מגיעים לי.

כ״ק מו״ח אדמו״ר שמע את הדברים... (כ״ק אדמו״ר שליט״א חייך ואמר:) לא אומר ש״התרעם״ על דברי, אבל ״מרוצה״ — בודאי שלא הי׳!... ובנוגע לפועל — לא קבלתי את הספרים עד היום הזה!

אמנם, בודאי הי׳ כ״ק מו״ח אדמו״ר בטוח שלא אקרא אותו ל״דין־תורה״... ולא עוד, אלא שהי׳ בטוח שלא אדרוש זאת ג׳ פעמים! והראי׳ — שכך הי׳ בפועל: מלבד פעם ההיא — לא הזכרתי ענין זה פעם נוספת;

אבל אעפ״כ, הרי מדובר אודות צוואתו של אביו, כ״ק אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע, ובודאי שאין צורך להסביר עד כמה הי׳ יקר וחשוב אצל כ״ק מו״ח אדמו״ר דבריו של אביו, אפילו ״אַ וואָרט״, ועאכו״כ — דבר שכתב בצוואתו, צוואה שהיתה מונחת במגירת שולחנו!

מובן ופשוט שכ״ק מו״ח אדמו״ר לא הי׳ זקוק להתעוררות ועידוד בכל הקשור לקיום צוואת אביו!

ואעפ״כ, לא קבלתי את הספרים!

כ״ק אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע הכיר היטב את בנו, כ״ק מו״ח אדמו״ר, ובודאי ידע שספרים אלו, ספרי חסידות שהי׳ (אביו) מעיין בהם בתמידות, כמו: תניא (דפוס זה או דפוס אחר), וכיו״ב, יהיו יקרים אצלו ביותר. ואעפ״כ, כתב בצוואה שספרים אלו ואלו יתנו לנכדותיו על מנת ליתן לבעליהן. ובכל זאת — לא הוציאם כ״ק מו״ח אדמו״ר מספריית ליובאוויטש!

עד כדי כך היתה מטרתה של הקמת ספרי׳ זו — לטובתה של תנועת ליובאוויטש — חשובה בעיניו!

בעלי׳ של הספרי׳ — אגודת חסידי חב״ד

נוסף על האמור לעיל אודות דברי כ״ק מו״ח אדמו״ר על כוונתו ביסוד הספרי׳ לטובת הציבור והכלל — כותב כ״ק מו״ח אדמו״ר בכמה ממכתביו[6] שהספרי׳ היא בבעלותה של ״אגודת חסידי חב״ד״.

אמנם, ישנם הטוענים שדברים אלו כתבם כ״ק מו״ח אדמו״ר אך ורק כדי שיוכל להוציא את הספרים ממדינה ההיא (פולין), אבל, לאמיתו

6) אגרות־קודש שלו ח״ה ע׳ ו. ועוד.

של דבר — טוענים הם — היתה זו ספרי׳ שלו, ולא של אגודת חסידי חב"ד.

ובכן, טענה זו חסרת כל הגיון — מכמה טעמים:

א) המציאות היא — שהוצאת ספרים ממדינה ההיא קלה יותר כשמדובר אודות רכוש של אדם פרטי, מאשר, ספרים השייכים לאגודה ציבורית, כידוע לכל מי שהתמצא בפרשת הוצאת הספרים ממדינה ההיא.

ב) ועיקר: גם אם הי׳ נקל יותר להוציא ספרים השייכים לאגודה ציבורית — הרי לא יתכן שכ"ק מו"ח אדמו"ר, צדיק ונשיא בישראל, יאמר דבר־שקר, ח"ו, שכאשר הספרים הם שלו, ישקר, ח"ו, ויאמר שאינם שלו, כי אם, של "אגודת חסידי חב"ד"! רחמנא ליצלן מהאי דעתא!!

טענתם היא — שבכגון־דא אין איסור של אמירת שקר, שהרי מדובר אודות דבר השייך אליו, שאין דרך אחרת להצילו, כי אם, ע"י אמירת דבר שאינו אמיתי, ומכיון שהדבר שלו — אין כאן איסור של אמירת שקר.

והמענה לזה — בשתים:

א) גם באופן כזה ישנו איסור של אמירת שקר — כפס"ד הרמב"ם[7]: "אמר לו, בוא ועמוד עם העד, ולא תעיד, כדי שיראה הלוה ויפחד ויעלה על דעתו שאתם שני עדים ויודה מעצמו, הרי זה אסור לעמוד ולהראות שהוא עד, אע"פ שאינו מעיד, ועל זה וכיוצא בזה נאמר[8] מדבר שקר תרחק".

ולכאורה, אינו מובן טעם האיסור "לעמוד ולהראות שהוא עד, אע"פ שאינו מעיד":

עדות שקר בפועל — אינו מעיד, אלא מאי, הלוה יעלה על דעתו שישנם שני עדים, וא"כ, מהי העוולה בכך?! לכל היותר — יגרום לכך שהלוה יודה על האמת!!

וממה־נפשך: אם הצדק הוא עם הלוה — הרי גם כשיראה שישנם שני עדים נגדו, יודע שהצדק עמו; ואם הלוה משקר, בנצלו את העובדה שאין אפשרות לחייבו מכיון שישנו רק עד אחד בלבד — הרי אדרבה: מוטב שהלוה יעלה על דעתו שישנם שני עדים — שאז ישוב בתשובה

7) הל׳ עדות פי"ז ה"ה.
8) משפטים כג, ז.

ויודה על האמת, מכיון שיעשה חשבון שמוטב לו להודות מעצמו, מאשר שב״ד ירשיעו אותו לאחרי ששני עדים יעידו נגדו!

ואעפ״כ, מפורש ברמב״ם שהאיסור ד״מדבר שקר תרחק״ הוא — גם כאשר הצדק עמו, ואין לו דרך אחרת להציל את ממונו!

ויתירה מזה: לא זו בלבד שגם במקרה כזה אסור לומר דבר שקר, אלא עוד זאת — ״אסור לעמוד ולהראות שהוא עד, אע״פ שאינו מעיד״!!

ב) גם אם לא הי׳ בזה איסור של אמירת שקר — הרי, בנוגע לכ״ק מו״ח אדמו״ר, צדיק ונשיא ישראל, לא יתכן שיאמר דבר שאינו אמיתי — משום ״חילול השם״!

ובהקדמה:

איתא בגמרא[9]: ״ואהבת את ה׳ אלקיך[10] — שיהא שם שמים מתאהב על ידך, שיהא קורא ושונה ומשמש ת״ח, ויהא משאו ומתנו (באמונה, ודיבורו[11]) בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו .. פלוני שלמדו תורה ראו כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו, עליו הכתוב אומר[12] ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר״[13], משא״כ ע״י הנהגה הפכית ח״ו, ש״עליו הכתוב אומר[14] באמור להם עם ה׳ אלה ומארצו יצאו״, ״נמצא שם שמים מתחלל״[15].

והנה, ״חילול השם״ (היפך הענין ד״שם שמים מתאהב על ידך״) הו״ע הכי חמור — כדברי הגמרא[16]: ״שלשה (ארבעה) חילוקי כפרה כו׳ אבל מי שיש חילול השם בידו כו״, היינו, שחילול השם חמור יותר מכריתות ומיתות ב״ד!

ולאידך, הגדר דחילול השם אינו רק בענינים הכי חמורים שעונשם סקילה כו׳ — שהרי: לאחרי שהובא הענין ד״חילוקי כפרה״ עד לענין הכי חמור דחילול השם — ממשיכה הגמרא: ״היכי דמי חילול השם,

---

9) יומא פו, א.
10) ואתחנן ו, ה.
11) הגהות הב״ח יומא שם.
12) ישעי׳ מט, ג.
13) ראה גם רמב״ם הל׳ דעות ספ״ה.
14) יחזקאל לו, כ.
15) פרש״י יומא שם.
16) יומא שם. וראה לקו״ש חי״ז ע׳ 194 ואילך. וש״נ.

אמר רב כגון אנא, אי שקילנא בישרא מטבחא ולא יהיבנא דמי לאלתר", כלומר, מדובר אודות מעשה שאין בו איסור כלל (עשה או לא־תעשה, ועאכו"כ — לא כריתות ומיתות ב"ד), ולא עוד, אלא שאדם אחר שאינו בדרגתו ומעלתו של רב ("כגון אנא") — מותר לו לקחת את הבשר תחילה ורק אח"כ לשלם, ואעפ"כ, כאשר "אדם גדול בתורה ומפורסם בחסידות"[17] נוהג כן — הרי זה בגדר "חילול השם", שיש בו חומר אפילו לגבי כריתות ומיתות ב"ד!

ועד"ז מובן גם בענייננו — שגם אם במקרה זה לא הי' איסור של אמירת דבר שקר, הרי ביחס לכ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא ומנהיג ישראל, נחשבת הנהגה כזו בגדר של "חילול השם" — דבר הכי חמור!

[ולהעיר, הגדר ד"חילול השם" אצל "אדם גדול בתורה ומפורסם בחסידות" הוא בכל מקום לפי ענינו — כדברי הגמרא בנוגע להנהגה ד"שקילנא בישרא מטבחא ולא יהיבנא דמי לאלתר", שדבר זה תלוי בהנהגת המקום כו', כך שישנם מקומות וזמנים שהנהגה זו היא הנהגה רגילה גם אצל "אדם גדול בתורה ומפורסם בחסידות".

בהקשר לכך, יש להעיר גם מהנהגתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר — שהי' רגיל לשלם עבור ה"אתרוג" [שיש בו תנאי ד"ולקחתם לכם"[18]] משך זמן לאחרי חג הסוכות, בימי חנוכה (מטעם הידוע לו)[19]. — ה"סוחר" ידע על כך מראש, והקנה לו את האתרוג בקנין גמור כו', ובימי חנוכה הי' נכנס לקבל את כספו.

אמנם, בנוגע לנדו"ד — נקל לתאר את מדת ה"חילול השם" אילו הי' מתברר שכ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא ישראל, שיקר לממשלה, ח"ו, אודות הבעלות על הספרי'].

ומכיון שכן, דבר ברור הוא שכאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב שהספרי' שייכת ל"אגודת חסידי חב"ד" — הרי זה אמת לאמיתו.

חילול השם ובזיון הרב

ולהוסיף, שעצם העובדה שישנו מי שטוען טענה זו — שכ"ק מו"ח אדמו"ר הי' מסוגל לומר דבר שאינו כפי האמת — מהוה חילול השם שאין כדוגמתו!

---

17) רמב"ם שם.

18) אמור כג, מ. וראה סוכה כז, ב.

19) ראה גם תורת מנחם — התוועדויות ח"א ע' 85.

טעותו של טוען טענה זו היא — שמעריך את כ״ק מו״ח אדמו״ר בגדרים שלו. הוא מבין אמנם שכ״ק מו״ח אדמו״ר הי׳ בדרגא נעלית כו׳, אבל, בכל זאת, בערך אליו. ובמילא, חושב לעצמו, שכשם שאצלו אין הנהגה כזו בגדר של חילול השם, כן הוא גם אצל כ״ק מו״ח אדמו״ר...

אבל דבר אחד אינו לוקח בחשבון — שאין שום ערך ודמיון כלל וכלל בינו ובין כ״ק מו״ח אדמו״ר!! ובמילא, ״קנה־המדה״ לגדר ד״חילול השם״ הוא — באופן שאינו בערך כלל וכלל!!

ובמילא, כאשר טוען באופן האמור אודות הנהגת כ״ק מו״ח אדמו״ר — ה״ז גופא ״חילול השם״ שאין דוגמתו!

ובענין זה אין כל נפק״מ מהי מחשבתו וכוונתו של בעל הטענה; מה שנוגע הוא — כיצד מתקבל הדבר בעיני הבריות, בעיני גוים!!

ונוסף לזה, טענה זו — מלבד החילול השם שבה — יש בה גם החטא דביזוי הרב, אשר, מפרטי העונש (כפי שנתפרש בהלכה[20]), מובן, גודל החומר דחטא זה!

ופשוט, שכל זמן שאינו חוזר בו מטענה זו, ע״י הודאה בפני כל אלו ששמעו את דבריו, שהדברים שאמר מקודם לכן אינם אמת — אזי הולך ונמשך הענין דחילול השם וביזוי הרב, רחמנא ליצלן.

* * *

״הוא בחיים״ — ״יתיר מבחיוהי״

נוסף על כל האמור לעיל אודות שלילת הטענה של ירושה, מכיון שהספרי׳ לא היתה רכוש פרטי, כי אם, רכוש של תנועת ליובאוויטש, בבעלותה של ״אגודת חסידי חב״ד״ — יש לגשת לכל הנושא מנקודת־מבט עמוקה יותר:

איתא בגמרא[21]: ״יעקב אבינו לא מת .. מה זרעו בחיים אף הוא בחיים״. וכן הוא בנדו״ד, שאע״פ שעברו ל״ה שנים מהסתלקותו של כ״ק מו״ח אדמו״ר, מ״מ, מכיון ש״זרעו בחיים״ — חסידים שלומדים את תורת החסידות שלו, וממלאים את תקנותיו — הרי ״הוא בחיים״.

[וכך ילך וימשך כל זמן ש״זרעו בחיים״ — עד ביאת משיח

---

20) רמב״ם הל׳ ת״ת פ״ו הי״א־יב.

21) תענית ה, ב.

צדקנו, ועאכו"כ לאחרי ביאת משיח צדקנו, כאשר יקויים היעוד[22] "הקיצו ורננו שוכני עפר", הרי בודאי שימשיכו ללמוד את תורת החסידות שלו, וימשיכו ללכת "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נצח סלה ועד"[23], שכן, ביחד עם זה שילמדו תורה מפי משיח צדקנו, "תורה חדשה מאתי תצא"[24], ילך כל "חסיד" עם ה"רבי" שלו, ואנו כולנו, וכל אחד מאתנו — נלך עם ה"רבי" שלנו, נשיא דורנו, אשר גם עתה "הוא בחיים"].

ומובן, ש"הוא בחיים" פירושו — "חיים" כפשוטם, בעוה"ז הגשמי, למטה מעשרה טפחים, שכן, ענין זה ("הוא בחיים") מבואר בגמרא בתור מענה על השאלה "וכי בכדי ספדו ספדניא וחנטו חנטייא כו'", כלומר, הגמרא יודעת שישנם הטוענים שהי' ענין של הסתלקות, לוי', אמירת קדיש וכו', ובמילא, אינו נמצא בעוה"ז הגשמי; ועל זה פוסקת הגמרא ומכריזה שידעו כולם שלאמיתתו של דבר "לא מת", אלא "הוא בחיים"!

יתירה מזה:

לא זו בלבד שגם לאחרי ההסתלקות "הוא בחיים", אלא עוד זאת, שלאחרי ההסתלקות נמצא בעלמא דין, "הוא בחיים", יותר מכמו שהי' לפני ההסתלקות — כדברי הזהר[25]: "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי", וכפי שמבאר אדמו"ר הזקן באגה"ק[23] ש"גם בזה העולם המעשה (לא רק בעולמות העליונים) אשתכח יתיר", "יתיר מבחיוהי".

וטעם הדבר — כפי שמבאר שם בפשטות[26]:

"חיי הצדיק אינם חיים בשריים, כי אם חיים רוחניים, שהם אמונה ויראה ואהבה", ולכן, "בהיות הצדיק חי על פני האדמה היו שלשה מדות אלו בתוך כלי ולבוש שלהם, בבחי' מקום גשמי, שהיא בחי' נפש הקשורה בגופו", כלומר, שמוגבל בהגבלות של גוף גשמי, אשר עם היותו גוף קדוש, ועד לקדושה שהיא בבחי' קודש הקדשים, ישנם סוכ"ס ההגבלות דגוף גשמי, ולדוגמא: כאשר הגוף מתעייף — חייב לנוח מלימוד התורה, מנתינת הצדקה, וכיו"ב;

---

22) ישעי' כו, יט.
23) תניא אגה"ק סכ"ז (קמו, א).
24) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.
25) ח"ג עא, ב.
26) בהביאור (קמו, ב).

משא"כ לאחרי ההסתלקות — הרי מכיון שאינו מוגבל בהגבלות הגוף, הרי עבודתו ופעולתו היא באופן תמידי,

הן בעולם האמת — שעוסק תמיד בלימוד התורה וקיום המצוות (כפי ששייך קיום המצוות בעולם האמת),

והן "בזה העולם המעשה" — שהרי "זרעו בחיים", תלמידיו־שלוחיו שלומדים תורה ומקיימים מצוות בכחו ובשליחותו, "שלוחו של אדם כמותו"[27], "אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו", וככל שהולכים ומוסיפים בלימוד התורה וקיום המצוות — הולך וניתוסף הגילוי ד"הוא בחיים", כולל — להשפיע ברכות ולפעול ישועות והצלחות לעדת החסידים ולכל בנ"י, וכל ענינים אלו — "יתיר מבחיוהי".

ונמצא, שלמרות העובדה שכבר עברו ל"ה שנה מהסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר — ח"ו לומר שזה כבר ל"ה שנה שאינו נמצא בינינו, רחמנא ליצלן מהאי דעתא!!

ההיפך — הוא הנכון: זה כבר ל"ה שנה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נמצא עמנו ובתוכנו "יתיר מבחיוהי", ומשנה לשנה הולך ומוסיף בחיותו ופעולתו בעלמא דין, היינו, שנעשה יותר פעיל ופעולתו היא ביתר חיות ("ער ווערט לעבעדיקער און מער אַקטיוו"), באופן ד"מעלין בקודש"[28].

וכפי שמבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר בהמשך ההילולא שלו[29] — שהלשון "אסתלק" מורה על המשכה וגילוי באופן נעלה יותר, ומזה מובן גם בנוגע לענין ה"הסתלקות" — שנמשך ומתגלה באופן נעלה יותר, "יתיר מבחיוהי"!

ובאותיות פשוטות:

כל מציאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר היא — ליובאוויטש! אין זו מציאות של איש פרטי, כי אם, מנהיגה של תנועת ליובאוויטש, חיי רוחו, שעליהם מסר את נפשו במשך כל ימי חייו בעלמא דין!

ובכן, מציאות זו — תנועת ליובאוויטש — חי' וקיימת, אשר, זוהי המשמעות ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", ואדרבה — "יתיר מבחיוהי", מכיון שתנועת ליובאוויטש — חיי רוחו — הולכת ומתפתחת ביתר שאת וביתר עוז, "מעלין בקודש", "מוסיף והולך"!

---

27) ברכות לד, ב — במשנה. וש"נ.

28) שם כח, א. וש"נ.

29) סה"מ תש"י ע' 112. וראה תורת מנחם — התוועדויות ח"ב ע' 201.

אין כל שינוי לאחרי ההסתלקות

ע"פ האמור ש"הוא בחיים" — לא נשתנה מאומה לאחרי ההסתלקות, ומכיון שכן, אין מקום לענין של ירושה כלל, הן בנוגע לדירה שבה גר כ"ק מו"ח אדמו"ר, החפצים, הספרים וכו'.

[וכל זה, כאמור, מלבד הבעלות החוקית של "אגודת חסידי חב"ד" — הן בנוגע לספרי', והן בנוגע לדירה שבה התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכן הבנין כולו, כולל דירה זו, הוא בבעלותה של "אגודת חסידי חב"ד", כפי שנרשם בשטר הקני'].

ויש להוסיף, שהדברים הנ"ל מודגשים ביותר בנוגע לספרים:

חיי הצדיק, כאמור, אינם חיים בשריים, כי אם חיים רוחניים, ובזה גופא — אמונה יראה ואהבה.

ובכן, לימודו של הצדיק בפרטי הענינים דאמונה יראה ואהבה, וההתבוננות בעומקם של דברים — שהם מהווים יסוד לכללות עבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות — הרי זה ע"י הספרים.

ומכיון שכן, נמצא, שספריו של הצדיק, שבהם למד והתפלל, הם הם חיותו ממש!

וכשמדובר אודות מנהיג ישראל, מנהיגה של תנועת ליובאוויטש — הרי זה באופן ד"הוא בחיים", עי"ז ש"זרעו בחיים", ובמיוחד — ע"י הספרים שהשתמש בהם.

ומכיון שכן, כיצד יתכן שמישהו יעיז להכנס שלא ברשות לדירה שבה התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר ולקחת משם דבר־מה, ובפרט — לקיחת ספר, אשר, ספר זה הוא חלק מחייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, בעבר, בהוה, ובעתיד, עד סוף כל הדורות (שהרי "זרעו בחיים", כנ"ל), ובמילא, לקיחת ספר משמעותה — לקיחת חלק מחיותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ("אָפּגעריסן אַ שטיק לעבן פון רבי'ן דער שווער"), רחמנא ליצלן! וכל מי שלקח ספר של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שלא ברשות) — הרי בכל רגע ורגע שאינו מחזירו, גורם לענין של "לוי"... רחמנא ליצלן!

זאת ועוד:

אפילו במקרה ששייך בו ענין של ירושה — לא יכול אף א' מהיורשים לקחת בעצמו דבר־מה. כדי לחלק ירושה — יש לכנס "בית־דין", לערוך "שומא" כדי לדעת את ערכה ושווי' של הירושה, ורק אז יכולים לגשת לבצע את חלוקת הירושה בהסכם כל היורשים כו'.

ובנדו״ד: צוואה אודות חלוקת ירושה — לא היתה [ולא יועיל מאומה אם מישהו ינסה לזייף ולהמציא איזו־שהיא ״צוואה״ בקשר לחלוקת ירושה], ואכן, במשך כל ל״ה השנים מאז הסתלקותו, נשארו כל הספרים והכתבים כו׳ כפי שהיו מקודם, ללא כל שינוי!

ומכיון שכן, כיצד שייך לקחת דבר־מה בלי רשות — אפילו אם יש זכות תביעה של ירושה, ועאכו״כ בנדו״ד, שמלכתחילה אין מקום לענין של ירושה כלל וכלל, כנ״ל בארוכה.

* * *

תשתפכנה אבני קודש בראש כל חוצות

הפעולה של לקיחת הספרים כשלעצמה, מחווירה לעומת המטרה והתכלית — מכירתם של הספרים בראש כל חוצות לשם צבירת הון!

כאשר חילקו את הספרים של אדמו״ר הצ״צ או אדמו״ר מהר״ש בין היורשים — לקחו אותם היורשים על מנת ללמוד בהם, ושמרו עליהם בתור דבר הכי יקר, כראוי לספר שקיבלו בירושה מאדמו״ר הצ״צ או אדמו״ר מהר״ש וכיו״ב;

אמנם, בנדון־דידן, נוסף לכך שאין כאן ענין של ירושה, מכיון שהספרים שייכים לספריית ליובאוויטש, הרי עוד זאת, כל המטרה והתכלית של זה שלקח את הספרים אינה אלא כדי לצבור הון ע״י מכירתם של הספרים, ספרים כאלו, אשר, כ״ק מו״ח אדמו״ר מסר את נפשו לרכוש אותם עבור ספריית ליובאוויטש!!

וכמה פרטים בדבר:

לכל לראש — עצם הבזיון שבמכירת הספרים, שכן, מדובר אודות ספרים שכ״ק מו״ח אדמו״ר התייגע רבות להשיגם, והיו יקרים אצלו ביותר, עד כדי מסירת־נפש; עם ספרים אלו — מתרוצצים ב״שוק״ של מוכרי הספרים, ומכריזים: ״זשיד דאָוואי גראָשען״... על ספרים אלו — מכריז זה שמביא את הספרים למכירה — יש לשלם ביוקר, שכן, מלבד הערך של הספרים כשלעצמם, יש להם חשיבות מיוחדת להיותם מספריית ליובאוויטש של האדמו״ר מליובאוויטש... ולכן, כל מי שיציע סכום גדול יותר — הוא אשר יזכה בספר זה!

והגע עצמך: עבד עברי שב״ד מוכרים אותו בגניבתו — ״אינו

נמכר בפרהסיא על אבן המקח .. אלא בצנעה ודרך כבוד"[30], ואילו בנדו"ד, מוכרים ספרים מספריית ליובאוויטש — אשר, כל ספר וספר הוא חלק מחייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, "אַ שטיק לעבן" (כנ"ל) — באופן של זלזול, "בפרהסיא, על אבן המקח", ואין פוצה פה ומצפצף!!

זאת ועוד:

כאשר מוכרים ספרים יקרי־ערך — הרי בדרך כלל עוברים הספרים מיד ליד, כאשר כל א' שמוכר את הספרים לחבירו, מקבל סכום גדול יותר, וכן הלאה, ובנדו"ד: כאשר ספרים מספריית ליובאוויטש של כ"ק מו"ח אדמו"ר נמכרים ומתגלגלים מיד ליד, אי־אפשר לדעת היכן ימצאו הספרים את מקומם הסופי. ובפרט שיודעים היטב את ערכם וחשיבותם של הספרים — הן ערכם העצמי, והן בגלל שייכותם ליהודי קדוש, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו!

סידורו של הבעש"ט

נוסף על האמור לעיל בנוגע לכל הספרים השייכים לספריית ליובאוויטש של כ"ק מו"ח אדמו"ר — ניתוסף הדגשה יתירה בנוגע לספרים יקרי ערך, כולל ובמיוחד סידורו של הבעש"ט, אשר, גם על סידור זה שמו עין למצוא דרכים ותחבולות כיצד להוציאו ולקחתו, ח"ו, מרשותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר!

כ"ק מו"ח אדמו"ר לא הי' נותן לאף א' להתקרב ולגעת בסידור קדוש זה, ורק במקרים נדירים הי' נותן לגשת ולנשק את הסידור, וזאת — לאחרי הכנה הראוי', טבילה במקוה וכו' וכו'.

ואעפ"כ, ישנו מי שעולה על דעתו להוציא ולקחת, ח"ו, סידור זה מרשותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר!

זה שעולה על דעתו מחשבה כזו — אין לו שום שייכות למושג של טבילה במקוה, ענין של טהרה, אותיות ביטול[31] וכו'; ומה גם שאפילו אילו הי' טובל במקוה תחילה — אסור לו להכנס מעצמו לרשותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר אפילו כדי לגעת בסידור זה, ועאכו"כ להוציאו מרשותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר!

מדוע מדגיש אנכי ע"ד סידורו של הבעש"ט — לא מפני שרצוני

---

30) רמב"ם הל' עבדים פ"א ה"ה.

31) ראה סידור (עם דא"ח) בכוונת המקוה בסופו (קנט, סע"ד).

לזכות בו; אדרבה: ירא ומפחד אנכי מסידורו של הבעש״ט!... תהי׳ הסיבה לדבר איזו שתהי׳, אבל המציאות היא — שיש לי מורא ופחד מפני סידורו של הבעש״ט, וכל זה — אפילו כדי לשמרו בתורת פקדון!

הסיבה לדיבור אודות סידורו של הבעש״ט היא, איפוא, להראות את גודל ההעזה של פלוני, שלא נרתע לחשוב על אפשרות כזו, ומטכס עצות ותחבולות כיצד להשיג את סידורו של הבעש״ט!

ובכל אופן, להוי ידוע לו שבקשר לסידורו של הבעש״ט — הקדים כ״ק מו״ח אדמו״ר רפואה למכה:

כפי הנראה, חשש כ״ק מו״ח אדמו״ר מפני אפשרות של גניבה כו׳, ולכן, ציוה עלי לעשות צילומים (״פאָטאָסטאַט׳ס״) מכל דף ודף של הסידור, ולהניחם במקום משומר ביותר (ב״כספת״ של ״בנק״), כך שגם במקרה של גניבת הסידור, לא יוכלו למכור אפילו דפים בודדים (מתוך הנחה שבנוגע לדפים בודדים לא יהיו הוכחות מניין גנבום), מכיון שישנו צילום מכל דף ודף בפ״ע!

יש גניבה ״למלא נפשו כי ירעב״
ויש גניבה מפני תאוות ה״בצע״

קורה לפעמים שאף שאדם מקבל בירושה דבר יקר, ויודע את יוקר הדבר כו׳, אין לו ברירה, ומוכרח למכרו מפני דוחק הפרנסה.

יתירה מזה: מפני הדוחק — עלול אדם להגיע למצב שהולך לגנוב... ואעפ״כ, ״לא יבוזו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב״[32];

אמנם, בנדו״ד — אין זו גניבה כדי ״למלא נפשו כי ירעב״... כי אם כדי לצבור הון עתק!

הסכום שנתקבל עבור ספר אחד בלבד — מה״ריבית״ בלבד יכול לחיות בהרחבה הוא ובני ביתו עד מאה ועשרים שנה...

אין זו השערה בדרך גוזמא, שכן, יודעים בבירור את פרטי הדברים בקשר למכירת ״הגדה של פסח״, כתב־יד עתיק עם עיטורים כו׳, שהיתה שייכת לספרי׳; ראו את ״שטר המכירה״, ויודעים את הסכום המדוייק שנתקבל עבורה (והקונה — הספיק כבר למכרה למישהו אחר תמורת סכום כפול...); ובכן, כאשר יניחו סכום זה ב״בנק״ — הרי מה״ריבית״

32) משלי ו, ל.

בלבד יוכל לחיות בהרחבה הוא ובני ביתו עד מאה ועשרים שנה, וזאת — מבלי לפגוע ב"קרן"!

ואעפ"כ, אינו מסתפק בכך, אלא ממשיך למכור עוד ספר ועוד ספר, כדי לצבור הון עתק!

כלומר: אין זו גניבה כדי "למלא נפשו כי ירעב", כי אם מפני שאין שום גבול ומעצור לתאוות ה"בצע" שלו!... עד כדי כך, שלא נרתע לפגוע בספריית ליובאוויטש שהיתה כל כך יקרה אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר, ע"י לקיחת ספרים ומכירתם, אך ורק לשם צבירת הון!

* * *

כ"ק מו"ח אדמו"ר לא ינוח ולא ישקוט עד אשר יחזרו הספרים למקומם

לאור כל האמור לעיל — להוי ידוע ש"היא לא תצלח"! כי, כ"ק מו"ח אדמו"ר לא ינוח ולא ישקוט עד אשר יחזרו הספרים למקומם, וכבר הראה כמה עניני "מופתים" בקשר לכללות המאורע:

לכל לראש — תיכף ומיד בעת שיצאו מדירתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר (בקחתם עמהם ספרים) הבחינו בהם וראו אותם בני־אדם (כנ"ל), וזאת — אף שהשתדלו לכווין את השעה שבדרך כלל לא מסתובבים שם בני־אדם.

כמו כן ראו "מופת" בנוגע לזמן שבו אירעו הדברים: התחלת לקיחת הספרים ומכירתם — בסביבות יו"ד שבט, יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ו"התפוצצותה" של הפרשה — בסביבות י"ב תמוז, יום הגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ימי־סגולה הקשורים עם כ"ק מו"ח אדמו"ר!

אותם אנשים שעשו את המעשה — אם עלה במחשבתם אודות התאריך, הרי מבחינתם סימל זמן זה את הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר מעלמא דין, ובמילא, יכולים הם לעשות ככל העולה על רוחם... אמנם, כל מי שיש לו מוח בקדקדו, ומאמין בהשגחה פרטית — רואה ב"עיתוי" זה "מופת גלוי" של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שמאורעות אלו אירעו בסמיכות לימי־סגולה שלו!

זאת ועוד: מאז לקיחת הספרים — הורע מצב הבריאות בפועל ממש, וכאשר החזירו חלק מן הספרים (אלו שהחזירו) — חלה הטבה במצב הבריאות, וכאשר החליטו להחזיר עוד ספרים, ועאכו"כ כאשר החזירו בפועל — חזרו לאיתנם!

מי שרוצה "להטעות את עצמו" — יתרץ שאין זה אלא יד המקרה, "נקרה נקרית"; אבל אעפ"כ, כאשר רואים שינוי במצב הבריאות (לא רק פעם אחת, אלא) פעם אחר פעם, והכל בקשר ובשייכות עם מאורע מסויים — צריכים להיות "טפש גדול" לחשוב שאין זה אלא "מקרה" בעלמא!

אמנם, עניני "מופתים" אלו הם "בחסד וברחמים"... בהתאם לכללות הנהגתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר — כידוע[33] שביקש מאביו, כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, שהנהגתו תהי' בחסד וברחמים, ולכן, ממתין ומצפה שכולי האי ואולי יעזרו עניני "מופתים" אלו, ויבוא הדבר על תיקונו, ושלום על ישראל.

תפקידה של "אגודת חסידי חב"ד" לטפל בנושא זה

ובנוגע לענייננו: אם ה"מופתים" שכבר הראה כ"ק מו"ח אדמו"ר בענין זה, יפעלו פעולתם — מה טוב; ואם יתעקשו, ח"ו, שלא ללמוד לקח כו', לא תהי' ברירה, כי אם, לטפל בנושא זה.

ובהקדמה:

לדאבוננו, ישנם כאלו שאינם מבינים אלא דבר שרואים בעיני בשר ויכולים למשש בידים, כמו: "כסף"... ובמילא, כאשר אומרים להם שלקיחת הספרים היא היפך רצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר, "הוא בחיים" — אינם מבינים כלל על מה מדובר...

מה פשר הדיבור — שואלים הם בתמיהה — אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר; כבר עברו ל"ה שנה שנמצא ב"עולם האמת", ומשנה לשנה עולה למקום עליון יותר בג"ע, וא"כ, מה פתאום מזכירים אודותיו בעוה"ז הגשמי?!... כבר עברו ל"ה שנה מאז שהשתתף ב"לוי'", ומאז "שכח" אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר! אבל לא שכח לגמרי, שכן, בנוגע למילוי תאוות ה"בצע" — "זוכר היטב" אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהרי השאיר ספרי' שעל ידה יש אפשרות לגרוף הון עתק!!

עם אנשים כאלו אי־אפשר לדבר בסגנון הנ"ל, שכן, אין כל שפה משותפת עמהם.

ולכן, צריכים לדבר עמהם בסגנון השייך ומובן אליהם:

---

33) ראה שיחת שמח"ת תרצ"ג (נעתקה באגרות־קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ג ע' שנג. וראה "היום יום" כ"ף מרחשון).

מי שרוצה למשש בידים — הרי ישנם אלו שמייצגים את "אגודת חסידי חב"ד", נשמות בגופים שיכולים למשמש ביד הגשמית, אשר על ידם רואים ש"הוא בחיים",

ובידם נמצאת הבעלות החוקית על הספרים, ואכן, מהם פחד פלוני בעת בואו לקחת את הספרים, שלכן, השתדל להכנס בהחבא, כדי שלא יבחינו בו (לולי ה"מופת" של כ"ק מו"ח אדמו"ר, כנ"ל).

ובהוספה — שמכיון שהוציאו את הספרים מחוץ לגבולה של "ניו־יורק", הרי הטיפול בפרשה זו, ע"פ חוקי המדינה, אינו שייך לשלטון המקומי, כי אם, לשלטון הכללי של מדינת ארה"ב!

ומכיון שאין זה ענין השייך אלי באופן אישי, שכן, מדובר אודות ספריית ליובאוויטש, השייכת ל"ועד אגודת חסידי חב"ד", ובמילא, שייך הדבר לכאו"א מחסידי ליובאוויטש — ואני בתוכם, בתור א' מחסידיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ככל שאר החסידים — הרי הטיפול בכל הקשור לנושא זה צריך להתנהל ע"י "ועד אגודת חסידי חב"ד", הגוף הרשמי, אשר, ע"פ חוקי המדינה, שייך אליו כל הבנין שבו נמצאת דירתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר — "770 איסטערן פאַרקווייַ" — על כל קומותיו וחדריו, כפי שצוה כ"ק מו"ח אדמו"ר לרשום ב"שטר הקני'" של הבנין, וכן הספרי', שגם היא בבעלותה של "ועד אגודת חסידי חב"ד".

במקרה כזה, הי' מן הראוי — וכן קויתי בתחילה — שחסידים בעצמם יטפלו בזה, ויחסכו ממני את כל העגמת־נפש, אשר, לאמיתתו של דבר, הרי הביטוי "עגמת־נפש" אינו מבטא כלל וכלל את חומרת הדבר... זהו דבר הנוגע בבריאות ממש!

אינני "שופט" ולא "עורך־דין" הבקי ועוסק בחוקי המדינה כו', ועאכו"כ שאינני "שוטר", או "רצועה לאלקאה"... ואין זה עניני לעסוק בדברים כגון דא; כאשר מדובר אודות ענין בתורה, נגלה או חסידות, רמב"ם מוקשה, ביאור במאמר חסידות או הנהגה של נשיא דורינו — הרי זה ענין שלי, אבל ענינים כגון דא — אין זה ענין שלי כלל וכלל.

והדיבור בכל זה הוא — מכיון שלדאבוננו, קורים דברים כאלו, ואין איש שם על לב! ממשיכים לנהל אורח־חיים רגיל, לומדים תורה (כולל גם תורת החסידות של כ"ק מו"ח אדמו"ר) ומקיימים מצוות וכו', ואין פוצה פה ומצפצף! ולכן, אי־אפשר לשתוק, ומוכרחים לצעוק ולראות שהדבר יבוא על תיקונו.

* * *

ספרים שכבר נמכרו
יש להחזירם תיכף ומיד לספרי'

ענין נוסף יש להבהיר — בקשר לספרים שכבר הספיקו למכרם:

יש לפרסם בכל מקום ומקום, אשר, במקרה שתגיע הצעה למישהו לקנות ספר מספריית ליובאוויטש של כ"ק מו"ח אדמו"ר — להוי ידוע שהמוכר מחזיק בדבר שלא ברשות, ובמילא, אסור לקנות ממנו מאומה.

ולא עוד, אלא גם אותם אנשים תמימים שנפלו ב"פח יקוש" וקנו ספרים אלו מכיון שלא ידעו שספרים אלו גנובים הם — חייבים הם להשיבם תיכף ומיד לספריית ליובאוויטש.

וכדי שלא יהי' מקום לטענה על הפסד כספי, מתחייבים בזה כל החסידים — באמצעות "אגודת חסידי חב"ד" — להחזיר את כל הסכום ששילמו על קניית הספר, עד הפרוטה האחרונה, כאשר יציגו "שטר מכירה" ששילמו כך וכך.

כל ספר — "פצצה חי'" שעלולה להתפוצץ בכל רגע

ויש להוסיף, אשר מלבד העובדה שכן צריכים לנהוג ע"פ צדק ויושר — קיים גם "סיכון" בהחזקת ספר כזה:

ובהקדים: ידוע מאמר חז"ל[34] "מים תחתונים בוכים אנן בעינן למהוי קדם מלכא קדישא", ואם הדברים אמורים ביחס להבדלה בין מים עליונים למים תחתונים, הבדלה שנעשתה ע"י הקב"ה — הרי עאכו"כ שכן הוא בנדו"ד, כאשר בא מישהו ולוקח ספר מספריית ליובאוויטש, אשר, כאמור, כל ספר וספר הוא חלק מחייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ומוציאו מחוץ למקומו!

ומכיון שכן, הרי כל ספר וספר מספריית ליובאוויטש הנמצא מחוץ לכתלי הספרי' — הוא כמו "פצצה חי'" שעלולה להתפוצץ בכל רגע, ואחריתה — מי ישורנו...

גם בענין זה ניתן לראות "השגחה פרטית" במאורעות דימים הכי האחרונים — שאירעו התפוצצויות של "פצצות" ("באָמבע'ס") באופן שלא הי' כמוהו.

כדי להחדיר "פצצה" במקום מסויים — אי־אפשר להכריז בגלוי

---

34) ראה תקו"ז ת"ה (יט, ב).

שזוהי "פצצה"; יש למצוא, איפוא, דרך להחדיר את ה"פצצה" באופן שלא ידעו שזוהי "פצצה", ולא עוד, אלא שיחשבו שזהו דבר טוב, תפוח מתוק, וכיו"ב.

ועד"ז בנדו"ד: כאשר מנסים למכור למישהו ספר או כתב כו' — מסבירים לו שזהו דבר טוב, "תפוח מתוק", אשר, עי"ז יהי' לו עוה"ז ועוה"ב, שכן דבר זה הי' שייך לאיש קדוש, איש טהור, נשיא הדור, ולכן, עליו לשלם מחיר גדול ביותר — ככל פרטי הביאור וההסברה על מעלת הדבר.

אמנם, לאמיתתו של דבר — אין זה "תפוח מתוק", כי אם "פצצה", אשר אין לדעת מתי תתפוצץ, לא עלינו, ואפילו לא על שונאי ישראל!...

ספרים אלו הם בבחינת "תפוח מתוק" — כאשר הם נמצאים במקומם; אבל ברגע שמוציאים אותם ממקומם — הופכים הם להיות "פצצות".

וכמו כן בנוגע לעצם הכניסה לדירתו וחדרו של כ"ק מו"ח אדמו"ר: בהיות כ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין — היו נכנסים לחדר הנ"ל כדי לבקש ברכה וכיו"ב, אמנם, כיום, הכניסה לחדרו באופן בלתי רצוי[35] — מהוה סכנה!!

[ולהעיר, שמצינו דוגמתו גם בתורה, בנוגע לתורה עצמה — כדאיתא בגמרא[36] שלימוד התורה הוא ענין של "סם חיים", וביחד עם זה, אומרת הגמרא, שכאשר לימוד התורה הוא באופן בלתי־רצוי, שלא לשמה — הרי לא זו בלבד שאין זה באופן ד"סם חיים", אלא אדרבה, התורה נעשית לו דבר שהוא היפך ד"סם חיים"].

ועאכו"כ בנוגע לפלוני שלקח את הספרים — שלא יעיז לגשת אל הקודש, להכנס לדירתו וחדרו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, אפילו כדי להחזיר את הספרים; לאחרי מעשה כזה — אין לו שייכות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר, ולכן, רחמנא ליצלן שירהיב עוז בנפשו להכנס אל קודש הקדשים?!...

ובכל מה שקשור עם החזרת הספרים — אין צורך שהוא בעצמו יחזירם, שהרי יכול למוסרם ע"י שלוחו ושליח שלוחו, על מנת להחזירם למקומם, בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר.

---

35) משא"כ באופן הרצוי, ברשות כו', כמפורש להדיא לקמן ס"ע 27 ואילך (המו"ל).
36) יומא עב, ב.

וכאמור, כ״ק מו״ח אדמו״ר פעל אצל אביו שהנהגתו תהי׳ בחסד וברחמים, והלואי שגם פרשה זו תסתיים ״בחסד וברחמים״, באופן שהדבר לא יזיק לאף א׳, וכאשר יהי׳ כן — אהי׳ הראשון לשמוח ולהודות להשי״ת על גודל חסדיו; אבל ביחד עם זה, כאשר רואה אנכי בעיני בשר שבמקום פלוני מונחת ״פצצה חי׳״ שעלולה להתפוצץ בכל רגע, וכאמור, אין זו השערה בלבד, כך רואה אנכי בבירור ובוודאות בעיני בשר... — **מוכרחני** לצעוק ולהתריע **שיזהרו מפני אפשרות של התפוצצות!!... וימנעו זאת מבעוד מועד** — ע״י השבת כל הספרים למקומם.

אין לקנות את הספרים ממי שלקחם מהספרי׳

וכאן יש צורך להבהיר ולהזהיר ע״ד ״המצאה״ של ״חסיד שוטה״:

הרי יכולים להמצא ״טפשים״ שתפול במוחם ״המצאה״: מכיון שכל כוונתו של פלוני בלקיחת הספרים אינה אלא לשם ממון — הרי העצה היעוצה, לקנות ממנו את הספרים על מנת להחזירם למקומם.

ובכן, להוי ידוע, אשר, כל מי שיתן ממון, אפילו פרוטה אחת בלבד, לאותו אדם שלקח את הספרים (אפילו כאשר עושה זאת כדי להחזיר את הספרים) — מסייע בכך לאותו אדם שלקח את הספרים, ובמילא, יוצא הוא במלחמה נגד כ״ק מו״ח אדמו״ר, רחמנא ליצלן!

רק במקרה אחד יש לתת כסף — כאשר מישהו קנה ספר מפני שלא ידע שספרים אלו גנובים, ובהוודע לו ע״ד הגניבה, מוכן ומזומן להחזיר את הספר, אלא שאינו רוצה להפסיד את כספו — במקרה כזה, צריכים לתת לו, כאמור, את כל הסכום ששילם, כדי שיחזיר את הספר, ואז — אלו שיתנו מממונם למטרה זו — תבוא עליהם ברכה וזכות.

ואכן, ישנם חסידים שכבר נתנו סכומי כסף למטרה זו, כך שאין צורך לגייס כספים בין כל החסידים, מכיון שישנו כבר ״די והותר״.

וכאמור, כל זה אינו אלא כאשר מדובר אודות קונה ״תמים״ ש״נפל בפח״, אבל ח״ו לעשות ״קנוניא״ בדבר, לשלוח קונה שיקנה ממנו את הספרים על מנת להשיבם למקומם, שכן, פעולה כזו היא עזר וסיוע למי שלקח את הספרים, ומשמעותה — מלחמה נגד כ״ק מו״ח אדמו״ר!!

ויתירה מזה:

לא זו בלבד שאין לתת לו אפילו פרוטה אחת בלבד, אלא אדרבה: עליו להחזיר (לא רק את הספרים שעדיין לא הצליח למוכרם, אלא אפילו

בנוגע לספרים שכבר מכרם, עליו להחזיר) את כל הכסף שקיבל עבור הספרים, על מנת להחזיר את הכסף לקונים שישיבו את הספרים!

אין זה מן היושר שכדי להחזיר את הספרים, יצטרכו חסידים להוציא סכומי עתק — בה בשעה שכל הכסף נמצא אצל פלוני ב"מזומן"!! פלוני לא "אכל" את הכסף, אלא הפקידו ב"בנק" כדי לצבור "אחוזים"...

ולא רק שאין זה מן ה"יושר", אלא עוד זאת, שהחזקת הכסף יש בה ענין של סכנה — כמו החזקת הספרים עצמם (כנ"ל בארוכה), מכיון שכספים אלו נתקבלו עבור הספרים!

ויש להוסיף בקשר לאזהרה הנ"ל — שלא לקנות את הספרים ממי שלקחם מהספרי':

שמועה שמעתי שיש מישהו בין החסידים שהתבטא לאמר: האמת היא אמנם שאסור לתת כסף לאותו אדם שלקח את הספרים, שכן, עי"ז מסייעים לו כו', אבל לאידך גיסא, גישה הנ"ל נכונה מצד רוחניות הענינים, משא"כ בנוגע למציאות בגשמיות העולם — אין אפשרות אחרת כדי להציל את הספרים מלבד בדרך זו!

ולכן, יש צורך לחזור ולהזהיר עוה"פ בכל התוקף — שאף א' לא יתן אפילו פרוטה אחת כדי להוציא את הספרים ממי שלקחם מהספרי'. — "חסיד שוטה" הוא זה שרוצה להציל את ספריו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בדרך כזו שהיא היפך רצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר!!

ולא עוד, אלא שדיבורים אלו — שיש חילוק בין רוחניות לגשמיות — יש בהם משום "כפירה":

עובדי ע"ז, להבדיל, מאמינים גם הם במציאותו של הקב"ה, ובלשון חז"ל[37]: "קרו לי' אלקא דאלקייא", אלא שאומרים ש"רם על כל גוים ה' על השמים כבודו"[38], ואילו בנוגע לארץ הלזו הגשמית — עזב ה' את הארץ בידי כוכבים ומזלות, כלומר, שמפרידים בין רוחניות לגשמיות.

וא"כ, כיצד יתכן שיהודי דתי, ועאכו"כ חסיד, יעלה על דעתו מחשבה כזו — לחלק בין רוחניות לגשמיות?!... חייבים למחות על זה!

* * *

37) מנחות בסופה.
38) תהלים קיג, ד.

בית אגודת חסידי חב"ד — אוהל יוסף יצחק

בהמשך להאמור ע"ד בעלותה של "אגודת חסידי חב"ד" על הספרי' וכל הבנין כולו — נתקבלה החלטה באסיפה של אגודת חסידי חב"ד, לתת שם מיוחד לבית (ובפרט לקומה) שבו התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובהקדמה:

נהוג ומקובל בעולם, אשר מלבד השם הכללי, כותרת כללית, מוסיפים שמות פרטיים, תת־כותרת.

ומצינו דוגמתו בתושבע"פ: "משנה" — הוא שם כללי לכל ששה סדרי משנה. ונוסף לזה — ישנו שם פרטי לכל סדר וסדר בפ"ע, ונוסף לזה — ישנו שם פרטי לכל מסכת ומסכת בפ"ע.

וכן הוא בנוגע לכל עניני קדושה שהם בדוגמת התורה — אשר מלבד הענין והשם הכללי, ישנם גם ענינים ושמות פרטיים, עד לפרטי פרטים, וכולם קשורים עם הענין הכללי.

ומזה מובן גם בנוגע לבית שבו דר כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר מלבד השם הכללי — "בית אגודת חסידי חב"ד" — שם שנקבע ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר ואינו ניתן לשינוי, יש מקום להוסיף עוד שם פרטי, בתור כותרת־משנה.

ובכן:

כשם שישנם כמה מוסדות שנתייסדו ומתנהלים ע"פ רוחו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ונקראים על שמו "אהלי יוסף יצחק", וכמו כן ישנם ספרים הנקראים על שמו, החל מספר התהלים, הנקרא "אוהל יוסף יצחק" — החליטה "אגודת חסידי חב"ד", החלטה גמורה שאין לערער אחרי', לקרוא בשם זה — "אוהל יוסף יצחק" — לבית שבו התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ולכן, מכאן ולהבא יהי' שם הבית: "בית אגודת חסידי חב"ד" — ככותרת כללית, וככותרת־משנה: "אוהל יוסף יצחק".

הקמת "כולל"
ב"בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק"

כמו כן החליטה אגודת חסידי חב"ד — שהדירה שבה התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר, תמשיך להיות מקום תפלה ותורה, כלומר, שימשיכו

גם עתה להתפלל וללמוד תורה (ובמיוחד — תורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, וכן שיעורי היום ברמב"ם) בדירה שבה התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובהקדמה:

מובן וגם פשוט שגם הדירה שבה חי כ"ק מו"ח אדמו"ר, עיקר ענינה — מקום שבו התפלל ולמד תורה, ובפרט — לימוד החסידות, תורת החסידות שלו, ביחד עם תורת החסידות של אביו, ביחד עם תורת החסידות של כל נשיאי חב"ד, וכן נשיאי החסידות הכללית, עד לסידורו של הבעש"ט.

כל מי שהכיר את כ"ק מו"ח אדמו"ר — יודע ומבין בפשטות שאצלו לא הי' שייך המושג של "דירה" עבור ענייניו הפרטיים שאינה מקום תפלה ותורה.

והגע עצמך:

יהודי פשוט בתכלית שמתגורר בדירה, בה אוכל ושותה וישן, ובה לומד תורה, ומתפלל [בעת מן הזמנים שאינו יכול להתפלל בבית־הכנסת, אשר למרות היותה תפלת היחיד של יהודי פשוט בתכלית, יש בה מעלת התפלה והתורה כו'] — הרי אין כל ספק בכך שגם אצלו עיקר הדירה הוא החלק שבו מתפלל ולומד,

[וזאת — גם אם התפלל תפלה אחת בלבד, או למד הלכה אחת בתורה בלבד, שכן, "יחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד"[39], ובפרט שבדירה זו נמצאים התפילין שלו, ספרי קודש וכיו"ב],

ואילו שאר ענייני הדירה, הם טפל דטפל בלבד לגבי החלק השייך לתורה ותפלה. ולא עוד, אלא שגם בחלק הדירה שבו מכין "תה", ומבשל תבשיל כו' — בחלק זה גופא ניכר שעיקרו הענין דתורה ותפלה.

ואם הדברים אמורים בנוגע ליהודי פשוט בתכלית — הרי עאכו"כ בנוגע לנשיא ישראל, אשר ע"פ דין תורתנו, "תורת אמת" ו"תורת חיים", "נשיא" הוא גם בשעה שעוסק בענייניו הפרטיים, בשעה שאוכל ושותה וישן — ישן כמו נשיא, אוכל ושותה כמו נשיא, והולך לטייל כמו נשיא, וגם כאשר הולך ל"בית הכבוד", להבדיל — נשיא הוא! ובמילא, גם דירתו הפרטית שבה חי עד מאה ועשרים שנה, או עד שבעים שנה — אינה ענין של פרט, כי אם ענין של נשיא ישראל!

---

39) תניא פכ"ה (לב, א).

ובלשון הרמב"ם[40] — אשר "ממשה עד משה לא קם כמשה"[41] — בתור פס"ד להלכה: "החכם ניכר כו' במאכלו ובמשקהו כו'", אפילו חכם סתם, ועאכו"כ — נשיא בישראל.

ומכיון שכן, מובן וגם פשוט, שגם הדירה שבה התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר, עיקרה — מקום לתפלה ותורה, מקום שבו הניח תפילין והתפלל, מקום שבו עיין בסידורו של הבעש"ט, ובו למד תורה, וכל שאר הענינים כיו"ב.

ובפרט שבמקום זה נמצאים כל הספרים והכתבים שלו עד היום הזה, שהרי, כאמור, "הוא בחיים".

ולכן, אין כל מקום לקס"ד שזוהי דירה פרטית ולא מקום תורה ותפלה — רחמנא ליצלן מהאי דעתא, שעיקר ענינה של דירתו הפרטית אינו מקום תפלה ותורה, כי אם אכילה ושתי' ושינה, אפילו כשמדובר אודות אכילה שתי' ושינה של צדיק!

ואין צורך להאריך בדבר הכי פשוט, כי אם להכריז ולפרסם (אע"פ שהדבר ידוע בלאה"כ) אשר בנין זה שייך ל"אגודת חסידי חב"ד", והם החליטו — בהתאם לרצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר — שגם הדירה שבה התגורר, תמשיך לשמש מקום לתפלה ותורה.

ובהתאם לכך — מן הראוי שאברכי ה"כולל" יקבעו את לימודם ב"בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק", וזאת — לאחר שיזמינום בדרך של כבוד (מבלי שיצטרכו אפילו לבקש), ויתנו להם את מפתחות הדירה, כך שיוכלו להשתמש גם עם ה"מטבח", להכין כוס תה וכיו"ב, כדי שלא יצטרכו להתבטל מלימודם ע"י הליכה למקום אחר.

ובינתיים (עד שיזמינום לשם כו') — הרי הבנין שבו לומדים אברכי ה"כולל" כיום, יעבור לרשותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ויקרא שמו (בכותרת המשנה) "אוהל יוסף יצחק".

"בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק" בכפר חב"ד

ויש להוסיף בזה — עוד ענין:

ידוע ומפורסם גודל הענין דחיבת ארץ ישראל אצל רבותינו

---

40) הל' דעות רפ"ה.

41) שה"ג (להחיד"א) ערך ר' משה גאון.

נשיאינו, והשתדלותם המיוחדת ברכישת נחלה בארץ הקודש. וכן הי' אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר — כפי שהדבר בא לידי ביטוי בהדגשה יתירה ביסוד והקמת כפר חב"ד.

ולכן, כדאי ונכון ביותר שגם בכפר חב"ד יוקם בנין שיקרא "בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק", בית שישמש לתפלה ותורה, נגלה וחסידות, כולל ובמיוחד — תורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ולצורך זה יקימו שם ספרי' תורנית שיהיו בה ספרים בכל מקצועות התורה (ובודאי ישלחו לשם העתק מכל הספרים הנדפסים כאן). וכאמור, בבנין זה ילמדו אברכי ה"כולל" דכפר חב"ד.

וכדי שלא יצטרכו להמתין עד שיבנו את הבנין כו' — ימצאו בינתיים מקום ארעי שיקרא בשם "בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק", ומיד יתחילו אברכי ה"כולל" ללמוד במקום זה, עד שיבנו "בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק" באופן של קביעות.

הרחבת וביסוס השכונה מסביב ל"בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק"

כמו יש יש להשתדל בהרחבת וביסוס השכונה מסביב ל"בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק".

ולכן, נוסף על הקמת הבנין בכפר חב"ד — יקימו גם שכונה חדשה שבה יתיישבו עוד חסידים, אברכי ה"כולל" וכיו"ב, עי"ז שיבנו דירות מגורים הראויות לשמן, עד לאופן של "דירה נאה (ש)מרחבת דעתו של אדם"[42], אשר, עי"ז יתוסף הרחבה בידיעת התורה, כולל — "דע את אלקי אביך ועבדהו גו'"[43].

ואם הדברים אמורים בנוגע לכפר חב"ד, הרי עאכו"כ בנוגע לשכונה שבה חי ופעל כ"ק מו"ח אדמו"ר — שיש להשתדל ככל האפשרי בהרחבת וביסוס השכונה, עי"ז שידאגו לכך שיוכלו לרכוש דירות הראויות לשמן, ויתירה מזה — דירות נאות, במחיר השוה לכל נפש.

ובפרט שלדאבוננו, המצב כיום הוא להיפך: מחירי הדירות הרקיעו שחקים, כך שדרושים מאמצים בלתי־רגילים כדי לרכוש דירה, ומובן, שאין הדבר מסייע להרחבת וביסוס השכונה, אלא להיפך כו'.

---

42) ברכות נז, ב.

43) דה"א כח, ט.

ישנם הטועים וחושבים שמכיון שמדובר אודות שכונה חשובה כזו, שכונה שבה חי ופעל כ"ק מו"ח אדמו"ר — יש לשלם כל הון דעלמא כדי לזכות לדור בה. וגם לאח"ז — אין לדיירים מה להתלונן ולבוא בטענות על העדר תנאי דיור כו', שכן, עליהם להודות על עצם העובדה שניתנה להם האפשרות לדור בשכונה זו, יהיו תנאי הדיור באיזה אופן שיהיו, גם אם זו "דירת עראי", כמו "סוכה"!...

ובכן, להוי ידוע שגישה כזו היא היפך רצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר! היפך הענין ד"קירוב רחוקים", ואדרבה — אפילו אצל קרובים משפיע הדבר באופן שלילי!

ולכן, אלו השייכים להווייות דהאי עלמא — צריכים לערוך אסיפה דחופה, ויטכסו עצה מה ניתן לעשות, בדרך הטבע, לטובת הרחבת וביסוס השכונה, עי"ז שיתקנו את כל הדירות שאינם במצב הראוי שיהפכו להיות דירות נאות, וכמו כן יבנו בתים חדשים שמחירם יהי' ע"ד המיצוע, ומה טוב ומה נעים — בחסד וברחמים... באופן המתאים לשכונה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שפעל אצל אביו (כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע) שהנשיאות שלו תהי' בחסד וברחמים (כנ"ל).

ובודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר יעזור ויסייע בכל ענינים אלו — שיצליחו לבנות דירות ובנינים רבים שבהם יתיישבו ההולכים בדרכיו ואורחותיו, ויוכלו לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות, והפצת היהדות והמעיינות חוצה — מתוך מנוחה והרחבת הדעת, באופן ד"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"[44].

והעיקר — שבמהרה בימינו ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"[45],

כולל — קיום היעוד[22] "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובראשם — כ"ק מו"ח אדמו"ר,

וכולם יחדיו באים "עם ענני שמיא"[46] לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"[47],

---

44) ויצא כח, יד.
45) בא יו"ד, ט.
46) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.
47) עקב יא, יב.

ו"כספם וזהבם אתם"[48] — הן בגשמיות, כסף וזהב כפשוטו, והן ברוחניות[49], כל עניני התורה ומצוותי', ובמיוחד — כל הבתי־כנסיות ובתי־מדרשות, כמארז"ל[50] "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל",

ועאכו"כ — בית הכנסת ובית המדרש של כ"ק מו"ח אדמו"ר הנמצא ב"בית אגודת חסידי חב"ד אוהל יוסף יצחק", "770" — בגימטריא "פרצת"[51], אשר, במהרה בימינו ממש יעתק ממקומו ויבוא על גבי "ענני שמיא" להקבע בארצנו הקדושה, ביחד עם כל החפצים שבו, ועאכו"כ כל הספרים והכתבים כו',

ושם — ימשיכו ללמוד בבנין זה, נגלה וחסידות, עד ללימוד תורתו של משיח מפיו של משיח, בעגלא דידן ממש.

48) ישעי' ס, ט.
49) ראה תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.
50) מגילה כט, א.
51) ראה קונטרס בענין "בית רבינו שבבבל" ס"ז (התוועדויות תשנ"ב ח"א ע' 423).

QUOTAS & QUESTIONS

שם:

_____

Masul Alef

WEEKLY QUOTA

Masul Beis

SEVEN DAYS
OF LEARNING

Learn pp. 15-23. Begin at בעלי' של הספרי' – אגודת חסידי חב"ד on p. 15 and stop just before תשתפכנה אבני קודש on p. 23.

☐ I learned today's Sicha

1 The Frierdiker Rebbe explicitly wrote that the library belongs to Agudas Chassidei Chabad. Give two reasons why one cannot claim that the Frierdiker Rebbe (ח"ו) did not mean what he actually wrote.

2 Why did the Rebbe say that the person who questioned the Frierdiker Rebbe's word had to take back his claim in front of everyone who heard it?

3 How does the Rebbe apply "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" to the Frierdiker Rebbe? What does "יתיר מבחיוהי" add?

4 Why did the Rebbe describe taking one of the Frierdiker Rebbe's seforim as tearing away a piece of his life?

DAY 1 · THE LUBAVITCH LIBRARY

Learn pp. 11-15. Begin at the opening of the Likkut and stop before בעלי' של הספרי' – אגודת חסידי חב"ד on p. 15

☐ I learned today's Sicha

1 The Frierdiker Rebbe allowed even non-Jewish researchers to use the library. How did he intend their visits to further the work of Lubavitch?

2 Give two examples the Rebbe brings to show how much the library meant to the Frierdiker Rebbe.

DAY 2 · THE LIBRARY'S OWNERSHIP

Learn pp. 15–19. Begin at בעלי' של הספרי' on p. 15 and stop before "הוא יתיר מבחיוהי" – "בחיים" on p. 19.

☐ I learned today's Sicha

1 The Frierdiker Rebbe explicitly wrote that the library belongs to Agudas Chassidei Chabad. Give two reasons why one cannot claim that the Frierdiker Rebbe (ח"ו) did not mean what he actually wrote.

2 Why did the Rebbe say that the person who questioned the Frierdiker Rebbe's word had to take back his claim in front of everyone who heard it?

DAY 3 · HU BACHAYIM AND THE SEFORIM

Learn pp. 19-23. Begin at "הוא בחיים" – "יתיר מבחיוהי" on p. 19 and stop before תשתפכנה אבני קודש on p. 23.

☐ I learned today's Sicha

1 How does the Rebbe apply "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" to the Frierdiker Rebbe? What does "יתיר מבחיוהי" add?

2 Why did the Rebbe describe taking one of the Frierdiker Rebbe's seforim as tearing away a piece of his life?

DAY 4 · THE SALE OF THE SEFORIM AND THE MOFSIM

Learn pp. 23-27. Begin at תשתפכנה אבני קודש on p. 23 and stop before תפקידה של "אגודת חסידי חב"ד" לטפל בנושא זה on p. 27.

☐ I learned today's Sicha

1 Why did the Rebbe bring up the way the heirs of the Tzemach Tzedek and the Rebbe Maharash treated the seforim they inherited?

2 What precaution did the Frierdiker Rebbe take with the Baal Shem Tov's siddur, and why was it important to photograph every page?

3 What did the price paid for a single handwritten Haggadah show about why the seforim were being sold?

4 What were the "mofsim" that happened when the seforim were taken?

DAY 5 · BRINGING THE SEFORIM BACK

Learn pp. 27-31. Begin at תפקידה של "אגודת חסידי חב"ד" on p. 27 and stop before אין לקנות את הספרים on p. 31.

☐ I learned today's Sicha

1 Why did the Rebbe say that the Vaad of Agudas Chassidei Chabad should take responsibility for getting the seforim back?

2 What was someone who had unknowingly bought a stolen sefer supposed to do, and how could they get their money back?

3 Why is it "dangerous" for someone to keep a sefer that was stolen from the library?

DAY 6 · PAYING FOR THE SEFORIM AND THE KOLLEL AT 770

Learn pp. 31-35. Begin at אין לקנות את הספרים on p. 31 and stop before the heading that ends בכפר חב"ד on p. 38.before אין לקנות את הספרים on p. 35.

☐ I learned today's Sicha

1 Why did the Rebbe forbid paying the person who took the seforim, even if the intention was to return them to the library?

2 What name was added to Beis Agudas Chassidei Chabad, and how did the Rebbe use the Mishnah to explain why the building could have both names?

3 Why did the Rebbe want the yungeleit of the kollel to learn in the Frierdiker Rebbe's apartment?

DAY 7 · KFAR CHABAD, CROWN HEIGHTS, AND THE GEULAH

Learn pp. 35-38. Begin at the בכפר חב"ד section on p. 35 and continue to the end of the Likkut.

☐ I learned today's Sicha

1 What did the Rebbe want the new building in Kfar Chabad to be used for, and what did he suggest doing until it was ready?

2 What two steps did the Rebbe propose to improve housing around 770, and how would they help the people living there in their avodas Hashem?

3 What did the Rebbe say would happen to 770 and the seforim inside it when Moshiach comes?

ועד תלמידי התמימים העולמי
VAAD TALMIDEI HATMIMIM HAOLAMI